

РЕШЕНИЕ

№ 5898

гр. София, 28.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав,
в публично заседание на 30.09.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **6774** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК-[ЕИК] срещу Решение №ПИ-140/25.03.2020 г. на директор на ТД на НАП- С., с което е оставена без уважение жалба на дружеството против Разпореждане с изх. №С200022-137-0001985/06.03.2020 г., на главен публичен изпълнител в Дирекция „Събиране“ при ТД на НАП.

Жалбоподателят сочи, че процесния спор е дали със срока за спиране на изпълнението на ревизионен акт № 22501000227/07.02.2011 г., поискано от [фирма] и постановено с Решение № 730/03.05.2011 г. на директора на Дирекция „ОУИ“ С. следва да се удължи или не срока за т.нар. абсолютна давност по чл.171, ал.2 от ДОПК. Твърди се, че ревизионният акт е влязъл в сила на 07.05.2013 г., когато е постановено Решение № 6131/2011 г. на ВАС, с което съдът отхвърля жалбата на [фирма]. Изтъква, че спирането на изпълнението на ревизионния акт като юридически факт е настъпил и приключил преди датата на влизането в сила на допълнението на чл. 171, ал.2 от ДОПК - 01.01.2016 г. с изречението „или изпълнението е спряно по искане на длъжника.“ Твърди се, че последващото допълнение на тази материалноправна разпоредба, на която не е придадена обратна сила, има сила само заанапред, поради което времето, през което е било спряно изпълнението на ревизионния акт по искане на [фирма] не трябва да се прибавя към 10-годишния давностен срок. Според жалбоподателя разпоредбата на § 7 от ПП на ЗЗД предвижда точно обратното на становището на Директора на ТД на НАП, а именно „при конфликт между

последователни различаващи се правни норми, регламентиращи срока на погасителната давност, следва да се приложат онези от тях, които предвиждат по-кратък давностен срок“. Прави заключение, че за установените с РА задължения за корпоративен данък за периода 01.01.2008 г. - 31.12.2008 г., който данък е следвало да бъде платен през 2009 г., давността е започнала да тече от 01.01.2010 г. и е изтекла на 31.12.2019 г. Моли съда да отмени Решение № ПИ- 140/25.03.2020 г. на Директора на ТД на НАП С. и да укаже на публичния изпълнител да отпише вземанията, съгласно разпоредбата на чл. 173, ал.2 от ДОПК.

В съдебно заседание жалбоподателят редовно призован не се представлява.

Ответникът, Директор на ТД на НАП– С., моли жалбата да бъде оставена без уважение като неоснователна и недоказана. Претендира юрисконсултско възнаграждение в размер на 500 лв..

Софийска градска прокуратура редовно призовани, не изпращат представител и не взимат становище по жалбата.

Съдът, след като се съобрази с изложените в жалбата основания, доводите на страните и събраните доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С Ревизионен акт /РА/ №22501000227/07.02.2011 г. [фирма] са определени задължения по ЗКПО в размер на 1 590 874.00 лв./главница/ и 534 568.20 лв. /лихва/ или общо задължения в размер на 2 125 442.20 лв.

С покана за доброволно изпълнение на основание чл.182, ал.1 ДОПК изх. №255300561/07.03.2011 г., [фирма] е поканено да заплати доброволно задължения по ревизионен акт №22501000227/07.02.2011 г., посочени в същата /л.44,45/.

С Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №2553-00-1362/07.04.2011 г. на основание чл. 195, ал. 1 и чл. 200 от ДОПК във вр. с чл. 201-207 от ДОПК са наложени обезпечителни мерки- възбрана върху недвижими имоти, представляващи обекти от масивна девететажна административно- техническа сграда, от която осми самостоятелен етаж, девети самостоятелен етаж и неизползваема покривна тераса находящи се в [населено място], квартал Б., [улица], с балансова стойност 2 193 359,60 лв. /л.43/.

С Решение №730/03.05.2011 г., по искане на [фирма] за спиране на изпълнението на ревизионен акт от страна на директора на дирекция „ОУИ“ е постановено спиране на изпълнението на ревизионен акт №22501000227/07.02.2011 г. до влизане в сила на РА, но не по- късно от една година преди изтичане на срока по чл.172, ал.2 ДОПК.

С Решение №2808/21.05.2012 г. на Административен съд София- град /АССГ/, постановено по адм.д. №4678 по описа за 2011 г. /л.28-37/, посочения ревизионен акт е изменен в една част, а в останалата част жалбата е отхвърлена. Този съдебен акт е потвърден по пътя на инстанционния контрол с Решение №6131/07.05.2013 г. на Върховния административен съд на Република България /ВАС/, като, решението на АССГ е оставено в сила. РА е влязъл в законна сила на датата на постановеното от ВАС решение - 07.05.2013 г. /л.25-27/.

На [фирма] е изпратено Съобщение за доброволно изпълнение на основание чл. 221 от ДОПК с изх. №С 160022-048-0065747/06.12.2016 г. /л.23,24/, с което е даден 7-дневен срок от датата на получаване на съобщението да плати доброволно задължението си, ведно с лихвите, изчислени до окончателно изплащане на главницата в общ размер на 1 393 403 лв. Със същото съобщение дружеството е уведомено, че в ТД на НАП С. е образувано изпълнително дело №160172840/2016 г. за събиране на публични вземания на [фирма] по ревизионен акт №[ЕГН]/07.02.2011 г.

в общ размер на 1 393 403,05 лв., връчено на 16.01.2017 г.

С Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №0160022-022-/22-0043618/06.12.2016 г., на основание чл. 200 и чл. 202, ал. 1, във вр. с чл. 195, ал. 1-3 от ДОПК /л.20/, публичен изпълнител в ТД на НАП- С. наложил запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки находящи се в ТБ [фирма] и ТБ [фирма], за сума в размер на 1 393 403,05 лв. На 14.12.2016 г. е получен отговор на запорно съобщение от ТБ [фирма], видно от който запора върху банковата сметка на [фирма] е наложен /л.22/.

На 02.01.2020 г. жалбоподателят подал възражение с вх. №10-53-06-3/ 02.01.2020 г. за погасяване по давност на задълженията на дружеството за главница в размер на 672 569,13 лв. и лихви в размер на 929 907,55 лв. /л.19/.

По повод на депозираното възражение е издадено Разпореждане с изх. №0200022-137-0001985/06.03.2020 г., с което са погасени по давност задължения в размер на 1 357 155,82 лв. С така издаденото Разпореждане е отказано погасяване по давност на задължения в размер на 257 839,11 лв., както следва: Задължения за главница и лихва в размер на 33 642,42 лв. по ревизионен акт №22501000227/07.02.2011 г., касаещи задължения за корпоративен данък за период 01.01.2008 г. - 31.12.2008 г.; Задължения за главница и лихва в размер на 185 967,15 лв. по ревизионен акт №22501000227/07.02.2011 г., касаещи задължения за корпоративен данък за период 01.01.2007 г. -31.12.2007 г.; Задължения за лихва в размер на 3 567,40 лв. по ревизионен акт №22501000227/07.02.2011 г., касаещи задължения за корпоративен данък за период 01.01.2008 г.- 31.12.2008 г.; Задължения за лихва в размер на 34 653,13 лв. по ревизионен акт №22501000227/07.02.2011 г., касаещи задължения за корпоративен данък за период 01.01.2007 г.- 31.12.2007г.; Задължения за лихва в размер на 0,01 лв. по ревизионен акт №22501000227/07.02.2011 г., касаещи задължения за корпоративен данък за период 01.04.2009 г. - 07.02.2011 г. /л.15,16/.

Така издаденото Разпореждане с изх. № С200022-137-0001985/06.03.2020 г., в частта, в която е отказано погасяване по давност на публични задължения е обжалвано по административен ред /л.13,14/.

С обжалваното в настоящото производство Решение №П-140/25.03.2020 г. е оставена без уважение жалба с вх. №53-00-842/13.03.2020 г. по регистъра на ТД на НАП С., подадена от [фирма] ЕИК[ЕИК] с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], ет. 6 срещу отказ за погасяване по давност, обективиран в Разпореждане с изх. №0200022-137-0001985/06.03.2020 г., издадено от М. С., на длъжност главен публичен изпълнител в дирекция „Събиране" при ТД на НАП С., като неоснователна /л.6-10/.

По делото е приложена административната преписка.

Въз основа на така установеното от фактическа страна, от правна съдът намира следното:

Жалбата е процесуално допустима, като депозирана в срок, от надлежна страна и срещу акт, подлежащ на обжалване пред съда. Разгледана по същество е основателна. Осъществявайки служебен контрол за законосъобразност на обжалваното решение, в посочения обхват съдът приема, че обжалваното решение е издадено от компетентен орган по смисъла на чл. 266, ал. 1 от ДОПК и в границите на неговите правомощия. Решението отговаря на изискването за форма, като в същото са посочени правни и фактически основания за издаването му. При издаване на обжалваното решение не са

допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да обуславят неговата отмяна на процесуално основание.

Съгласно чл. 266, ал. 1 ДОПК, действията на публичния изпълнител /каквото представлява и разпореждането по възражение за отписване като погасени по давност публични задължения/, могат да се обжалват от длъжника или от третото задължено лице пред директора на компетентната териториална дирекция чрез публичния изпълнител, който ги е извършил, в 7-дневен срок от деня на съобщението. Съгласно чл. 268, ал. 1 ДОПК, в посочените случаи / чл. 267, ал. 2, т. 2, 4, 5 и 6 /, актът на решаващия орган може да се обжалва пред административния съд по местонахождението на компетентната ТД.

Видно от Разпореждане с изх. № С200022-137-0001985/06.03.2020 г., по образуваното изпълнително дело /ИД/ №160172840/2016 г. изпълнението на публичния изпълнител е насочено върху вземанията за задължения, произтичащи от Ревизионен акт №22501000227/07.02.2011 г. в частта оставена в сила след проведените съдебни производства по оспорването му и са задълженията на дружеството по ЗКПО за 2007 г. и 2008 г.

В случая основния спорен въпрос между страните не е по фактите, а е правен и се отнася до приложение на института на погасителната давност относно установените публични задължения с РА №[ЕИК]/16.07.2013 г. за данъчен период от 01.01.2007 г. до 31.12.2007 г. и за период от 02.02.2008 г. до 31.12.2008 г., което е основание за отписването им по реда на чл. 173 от ДОПК по отношение на жалбоподателя. Институтът на погасителната давност е приложим в данъчното право, съгласно разпоредбите на чл. 171- чл. 173 от ДОПК. Според чл. 171, ал.1 ДОПК публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. По правило 5-годишната давност не се прилага служебно. Поради това органите по приходите следва да прилагат правните последици на изтеклата погасителна давност само по искане или възражение от страна на длъжника, което в случая е сторено.

Съгласно разпоредбата на чл.171, ал.2 ДОПК (Доп. – ДВ, бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г., изм. и доп., бр. 64 от 2019 г., в сила от 13.08.2019 г.) с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността освен в случаите, когато задължението е отсрочено или разсрочено, изпълнението е спряно по искане на длъжника или е подадена жалба за разрешаване на спор по глава шестнадесета, раздел Па. А съгласно същата норма, преди изменението /в ред. от 01.01.2006 г. до 01.01.2016 г./ с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността освен в случаите, когато задължението е отсрочено или разсрочено. Т.е. изменението касае допълване на изключението от правилото, че публичните задължения се погасяват независимо от спирането или прекъсването на давността, а именно когато изпълнението е спряно по искане на длъжника или е подадена жалба за разрешаване на спор по глава шестнадесета, раздел Па.

Погасителната давност е период от време на бездействие на носителя на едно субективно материално право, след изтичането на който се поражда правото на

задълженото лице да се позове на изтеклата давност и да откаже изпълнение на задължението. От гледна точка на данъчното право и на ДОПК, давността е период от време, с изтичането на който се преклудира правото на държавата да събере едно вземане. Изтеклата погасителна давност е основание за отписване на публичните задължения, по аргумент от нормата на чл. 173, ал. 1 от ДОПК. Съгласно разпоредбата на чл. 173, ал. 2 от ДОПК (Нова ДВ бр. 94 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.) вземанията се отписват служебно с изтичането на срока по чл. 171, ал. 2 от ДОПК, тоест с изтичането на така нар. абсолютна 10-годишна погасителна давност.

Погасителната давност може да бъде прекъсвана или спирана, при наличие на възникнали преди изтичането ѝ юридически факти, посочени в съответната правна норма. При спиране на давността, давностния срок не тече. С отпадане на основанието за спиране се възобновява течението на давностния срок, като продължава да тече неизтеклата до момента на спирането част от него. Периодът на спиране на давността не се включва в срока на давността, с него тя се удължава. След отпадане на основанието за спиране давностния срок се допълва с период от време равен на разликата между целия срок на давността и изтеклото време до спирането.

В новелата на чл. 172, ал. 1 ДОПК са визирани случаите, при които давността спира: 1. когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година; 2. когато изпълнението на акта, с който е установено вземането, бъде спряно - за срока на спирането; 3. когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането - за срока на разсрочването или отсрочването; 4. когато актът, с който е определено задължението, се обжалва; 5. с налагането на обезпечителни мерки; 6. когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение.

В разпоредбата на чл. 172, ал. 2 от ДОПК законодателят е уредил кога давността се счита за прекъсната, а именно с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение, като съгласно, като в ал. 3 е предвидено, че от прекъсването на давността започва да тече нова давност. Съгласно разпоредбата на чл. 162, ал. 2, т. 1 и т. 9 от ДОПК задълженията за данъци, установени по основание със закон, както и лихвите за същите вземания, са публични държавни вземания.

В конкретния случай давността за задълженията за период 01.01.2007 г. - 31.12.2007 г. е започнала да тече от 01.01.2009 г., тъй като публичните задължения за корпоративен данък, за цитирания период, са платими в календарната 2008 г. Следователно, както правилно е приел решаващия административен орган 5-годишният давностен срок, ако не е спиран или прекъсван, изтича на 31.12.2013 г. Респективно за задълженията за 01.01.2008 г. - 31.12.2008 г., платими в 2009 г. давността е започнала да тече от 01.01.2010 г. 5-годишният давностен срок би следвало да изтече на 31.12.2014 г. В случая е налице прекъсване на давността по смисъла на чл. 172, ал. 2 от ДОПК на 07.02.2011 г. - датата на която е издаден Ревизионен акт №22501000227/07.02.2011 г. От издаването на посочения ревизионен акт, давността за установените с него задължения за корпоративен данък е прекъсната, на основание чл. 172, ал. 2 от ДОПК, като съгласно ал. 3 от същата разпоредба е започнал да тече нов 5-годишен давностен срок, от 1 януари на годината следваща годината в която е платим акта, а именно от 01.01.2012 г., който срок изтича на 31.12.2016 г. Междувременно публичният изпълнител е предприел действия по принудително изпълнение, с оглед на което е

налице спиране на давността по смисъла на чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК с издаденото Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №С 160022-022-022-0043618/06.12.2016 г., поради което в случая 5 годишната давност е неприложима.

В процесния казус следва да се преценят предпоставките на чл. 171, ал. 2 от ДОПК / сила от 01.01.2016 г. / и доколко тази разпоредба е приложима за възникнало правоотношение при действието на разпоредбата на чл. 171, ал. 2 от ДОПК преди изменението от 2016 г., посочено по- горе. Според състава на съда изменението на тази материалноправна разпоредбата не урежда заварени случаи на спиране изпълнението на РА по искане на длъжника, какъвто е настоящия случай.

С Решение №730/03.05.2011 г., по искане на [фирма] за спиране на изпълнението на ревизионен акт от страна на директора на дирекция „ОУИ“ е постановено спиране на изпълнението на ревизионен акт №22501000227/07.02.2011 г. до влизане в сила на РА, но не по- късно от една година преди изтичане на срока по чл.172, ал.2 ДОПК. В случая РА е влязъл в сила с постановяване на окончателния съдебен акт на ВАС на 03.05.2011 г., т.е. считано от датата на постановяването на решението за спира изпълнението на РА- 03.05.2011 г. до дата на влизане в сила на същия ревизионен акт е и изминал период от време от 2 години и 4 месеца.

В случая, тезата на ответника, съдържаща се в мотивите на обжалвания акт е, че предвид разпоредбата на Параграф 7 от ЗЗД, стария закон /в случая разпоредбата на чл. 171, ал. 2 от ДОПК в редакцията ѝ преди 2016 г./ е приложим, само ако указва по- дълъг период. Т.е. давността се преценява съгласно законовата уредба към момента в който се претендира, стига същата да не е изтекла. Според административния орган със спирането на изпълнението на Ревизионен акт №22501000227/07.02.2011 г. с Решение №730/03.05.2011 г. на директора на дирекция ОУИ, считано от датата на постановяването му - 03.05.2011 г. до дата на влизане в сила на ревизионен акт №22501000227/07.02.2011 г., с решението на ВАС от 07.05.2013 г. давността по чл. 171, ал. 2 от ДОПК не е текла. Изведен е извод, че давността по чл. 171, ал. 2 от ДОПК за задълженията за корпоративен данък за период 01.01.2007 г. - 31.12.2007 г., която е започнала да тече от 01.01.2009 г., би следвало да е изтекла на 31.12.2018 г., но предвид спирането на давността, то същата ще изтече на 04.01.2021 г. Аналогично е приложено правилото и по отношение на задълженията за корпоративен данък за период 01.01.2008 г. - 31.12.2008 г., за които абсолютната давност според ответника /решаващия административен орган/ съответно ще изтече на 04.01.2022 г.

Съдът намира, че в случая неправилно административният орган е приложил материалния закон.

Правоотношението е настъпило към момента на действие на разпоредба, която е била благоприятна за жалбоподателя и според настоящия съд при настъпването на нови факти и обстоятелства не следва да се преуреждат възникнали правоотношения във вреда на данъчно задълженото лице, като се

утежнява положението му. Изложеното е съобразено и с основен принцип в административното производство, а именно за съразмерност по смисъла на чл. 6, ал. 2 от АПК.

Във връзка с приложението на §7 ЗЗД, на който органът се е позовал, следва да се отчете разбирането в доктрината, че правните понятия и институти имат еднакво значение. Основен правен принцип е, че нормите за сроковете, установени в нов закон, не се прилагат към започнали да текат заварени срокове, освен ако за завършването им по стария закон се изисква по-дълъг срок от предвидения в новия закон - арг. от § 7 на ЗЗД. В случая така нар. „стар закон“, т.е. нормата на чл.171, ал.2 ДОПК преди изменението, в сила от 01.01.2016 г. доколкото не визира по- дълъг срок, то именно тя е приложима. Според разбирането на този състав на съда административният орган е тълкувал превратно тази норма и по този начин е достигнал до грешен правен извод. Действително, по отношение на РА е протекло оспорване, преминало през съдебно производство, както и с оглед на хронологично описаните по-горе действия значително се е забавило изпълнението на акта. В този случай следва да се приеме за приложима разпоредбата на чл. 171, ал. 2 от ДОПК /ред. от 2006 г. до 01.01.2016 г./ преди изменението, което е към момента на възникване на правоотношението по спиране изпълнението на РА- 2011 г., поради което абсолютната 10 годишна давност за задълженията на жалбоподателя за 2007 г. е изтекла на 01.01.2019 г., а за задълженията на жалбоподателя за 2007 г.- на 01.01.2020 г.

Следователно, към момента на предявяване на искането от жалбоподателя и към момента на издаване на Разпореждане с изх. № С200022-137-0001985/06.03.2020 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП – С., потвърдено с Решение № ПИ-140/25.03.2020 г. на Директора на ТД на НАП – С. е изтекла 10-годишната абсолютна погасителна давност.

По смисъла на чл. 225, ал. 1, т. 7, във вр. чл. 168, т. 3 от ДОПК погасяването на публичното вземане по давност е основание за прекратяване на образуваното производство по принудително изпълнение. Поради самостоятелния характер на производствата по чл. 208, ал. 1, пред. 1 и чл. 225, ал. 1, т. 7 от ДОПК, публичният изпълнител прилага в хода на обезпечително производство самостоятелна преценка по отношение факта на изтичане на погасителната давност и наличието на предпоставките за прекратяване на производството по принудително изпълнение. С изтичането на давностните срокове по чл. 171 от ДОПК се погасява правото да се събере по принудителен ред публичното вземане, за което тези срокове са изтекли.

При спазване разпоредбата на чл. 173, ал. 2 ДОПК, така посоченото задължение е следвало да бъде отписано служебно след изтичане на срока по чл. 171, ал. 2 ДОПК. След като абсолютната давност по отношение на главницата е изтекла, то следва да бъде погасена по давност и начислената върху нея лихва– задължението за лихва няма самостоятелен, а акцесорен характер, затова то е в същия режим, който е установен за главното задължение и не може да

съществува самостоятелно, ако абсолютната погасителна давност е изтекла за главницата. По арг. от чл. 119 ЗЗД, според който с погасяване на главното вземане се погасяват и произтичащите от него допълнителни вземания, макар давността за тях да не е изтекла, по отношение на данъчните и осигурителните задължения следва да се приеме /доколкото в данъчното и осигурителното право няма норми, които да противоречат на гражданското право при взаимстван от гражданското право институтът на давността/, че с погасяване на главното вземане се погасяват и произтичащите от него допълнителни вземания, каквото е вземането за лихви.

Общ принцип в прилагането на института на погасителната давност е, че с погасяването на едно вземане по давност не отпада дългът, а възможността за неговото принудително събиране. Предявяването на възражение за изтекла давност е право на длъжника, което той може да не упражни, а да изплати доброволно погасеното по давност задължение. В обратната хипотеза- при изтекла погасителна давност и след позоваване на този юридически факт, е налице основание за прекратяване на действията по принудителното изпълнение на публично вземане от страна на публичния изпълнител. Публичният изпълнител е длъжен да съобрази този факт при наведено в този смисъл възражение, а в случай, че не възприеме възражението за изтекла погасителна давност - решаващият орган по чл. 266, ал. 1 ДОПК, като инстанция по същество следва да констатира изтичането на давностния срок, респективно- настъпването на основанието за прекратяване на изпълнителното производство, при което да отмени евентуално извършените действия по принудителното изпълнение на такова вземане. Следователно, възражението за недължимост на публично държавно вземане поради настъпване на някой от фактите от обхвата на чл. 168 ДОПК, в т. ч. и за погасяването му поради изтекла погасителна давност, следва да бъдат заявени пред публичния изпълнител – както е направено в случая. При евентуален отказ по искането за предприемане на действия по смисъла на чл. 225, ал. 1 вр. чл. 173 ДОПК, те могат да бъдат изтъкнати при защитата срещу действията на публичния изпълнител по принудителното изпълнение на погасено по давност вземане, а в случай, че незаконосъобразно не бъдат взети предвид и от решаващия орган по чл. 266, ал. 1 ДОПК - в производството пред административния съд, образувано при условията на чл. 268 ДОПК.

Както става ясно от изложението по- горе, самото публично вземане не се погасява- то остава дължимо. Давността погасява правото да се претендират публичните вземания, като те остават дължими и могат както да бъдат платени доброволно /чл. 174 от ДОПК/, така и да бъдат прихванати /чл. 128, ал. 1 от ДОПК/. Посоченото не се отразява на правото по чл. 173 ДОПК, за осъществяване на което органът дължи съответно действие.

С оглед изложеното до тук, жалбата като основателна следва да бъде уважена, като бъде отменено обжалваното решение. При липса на правомощие за отписване на вземанията по смисъла на чл. 173 ДОПК от съда, преписката

следва да се върне на публичния изпълнител за произнасяне по възражението на жалбоподателя за отписване на погасени по давност публични задължения във връзка с последиците от съдебното оспорване на Ревизионен акт №[ЕИК]/16.07.2013 г., по отношение конкретните задължения.

В случая жалбоподателят не претендира разноски, поради което и не следва такива да се присъждат.

Мотивиран с изложеното и на основание чл. 268, ал. 2 ДОПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма], ЕИК-[ЕИК] Решение №ПИ-140/25.03.2020 г. на директор на ТД на НАП- С., с което е оставена без уважение жалба на дружеството против Разпореждане с изх. №С200022-137-0001985/06.03.2020 г., на главен публичен изпълнител в Дирекция „Събиране“ при ТД на НАП.

ИЗПРАЩА делото като преписка на публичния изпълнител компетентен по изпълнително дело №[ЕИК]/2016 г. за произнасяне при спазване задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящото решение.

Решението е окончателно, на основание чл. 268, ал. 2 ДОПК и не подлежи на обжалване.

Да се съобщи решението на страните на основание чл. 138 АПК вр. § 2 от ДР на ДОПК.

СЪДИЯ: